El dia dels nassos

Cadascú neix amb un manyoc d'il·lusions sota el braç, il·lusions que anem perdent aquí i allà, a cada sotragada del camí, o que bescanviem per coses que ens semblen millors. Quan arriben aquestes dates solem passar comptes, pensem en els dies que el temps ha vençut, resseguim amb el dit els números ratllats del calendari i en general arribem a la conclusió, sobretot els que ja hem superat la meitat del camí, que hem perdut més que no pas hem guanyat. Però avui és 30 de desembre, demà ens trobarem amb l'home dels nassos a la primera cantonada i, amb el seu estrafolari posat, ens recordarà que és preferible viure en l'optimisme, a risc d'errar, que instal·lar-se en el pessimisme i tenir sempre raó. L'any que arriba ens durà el destí que hem merescut i a tots ens quedarà, sorprenentment, el mateix nombre de nassos a la cara.

Qui més qui menys li arriba un dia en què ho aprèn: el temps dels humans no és el mateix temps del temps. Les hores i els dies van a la seva, com folls ressorts d'un rellotge embogit, mentre nosaltres ens enfanguem en infinitesimals assumptes. Ens contemplem els replecs del melic buscant una arcana saviesa i mentrestant el temps, sense cap mena de misericòrdia, ens ho arrabassa tot. Per sort ja falta poc per iniciar una nova comptabilitat, l'any nou generalment comença amb una renovada il·lusió, sembla com si per un instant poséssim en hora els rellotges i que tot hagués de partir novament de zero. És una sensació que dura poc, la realitat abans o després acaba imposant-se i els engranatges del temps real intentaran engrunar altra vegada els fulls del fràgil calendari, però, això sí, sempre ens quedaran un grapat de somnis, els somnis que fan possible, malgrat tot, construir el futur cada dia.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/12/30/dia-dels-nassos/887587.html?utm_source=rss